

KI FOGJA MAJD VÁGNI A HAJAD, HA ELMENTEM?

„ELADTUK ISTENT. Jézus nevéből márkát csináltunk. A Bibliából pedig marketing stratégiát.”

Ezeket mondja az egyházi vezető a reggeli adásban. A műsorvezetők isszák a szavait, mintha ez megmenthetné őket bármitől is.

A nappaliban ülök, másnapos vagyok, és citromos vizet szopogatok, közben arra várok, hogy anyám felkeljen és főzzön egy kávé, mert fogalmam sincs, hogyan működik az új kapszulás kávéfőző. Átkapcsolok egy másik csatornára, valami alacsony költségvetésű vidéki tévé lehet, egy zavaros tekintetű férfival beszélgetnek.

A szalagcím a következő: AZ ILLUMINÁTUS
REND ÁLL A VILÁGVÉGE MÖGÖTT?

Inkább a rádióállomások közt kapcsolgatok. A R.E.M. „It’s the end of the world” című számát játsszák, egy másikon pedig a „Doomsday Jesus” megy a Black Label Societytől. Úgy döntök, hogy inkább kikapcsolom.

Apám a fürdőszobában rókázik, túl sok vörösbort ivott az este, de ma reggel is ugyanúgy felkelt, mint minden hétköznapi az elmúlt húsz évben. Amikor megkérdeztem, minek megy be dolgozni, csak annyit felelt, hogy képtelen a seggén ülve várni a halált. Apám egyszerű, de nagyon kitartó ember, és ugyanazt gondolja, mint a lakosság nyolcvan százaléka. Csak a szokásainkhoz való kötődés, amitől azt gondolhatjuk, hogy minden rendben van. Ha mi nem változunk, a világ sem fog.

A hálószobából anyám lép ki kómás fejjel, túlszoláriumosított testét mályvaszínű köntösbe csomagolta. A konyhapult mellett vékony

cigarettára gyújt. Kimegyek hozzá, és megkérem, hogy főzzön egy kávét, mire azt mondja, hogy szerinte nekem kéne.

– De fogalmam sincs, hogyan működik.

– Beteszted a kapszulát, engedsz a tartályba vizet, és megnyomod a gombot.

A kávéfőzőt tanulmányozom, legalább tíz gomb van rajta.

– Melyiket?

– Nem tudom. Az egyiket.

Pár percig csak ülök a konyhaasztalnál, és anyámat bámulom. Ahogy eloltja a napi első cigarettáját, már gyújtja is a következőt.

– Miért nem vagy suliban? – kérdezi, miközben elindítja a kávéfőzőt.

– Lenne értelme?

– Legalább elfoglalnád magad valamivel. Vegyél példát az öcsédről.

– Az öcsém legalább két napja nem jött haza.

Nem is aggódsz miatta?

– Én miattad aggódom.

Anyám telefonálni kezd valamelyik barátnőjével, a semmiről beszélgetnek, és arról panaszkodik, hogy le kell mondania a két hét múlva esedékes piócakezelését. Egyetlen bögrével megissza az összes lefőzött kávé. Megemlítem, hogy én is kértem volna.

– Most már tudod, hogy működik. Nekem is főzzél még egyet, köszi.

Eltűnik a fürdőszobában, a víz csobogását néha megtöri harsány nevetése és hurutos köhögése, amit egy újabb öngyújtókattanás követ.

A kutyáim hangos ugatással rohannak ki, amikor meghallják, hogy nyílik a bejárati ajtó. Kisétálok az előszobába, aminek a falán az Andy Warhol stílusban készült portré páros lóg, a szüleimet ábrázolja. Mindig is utáltam ezt a képet. Ha a

barátaim átjöttek, általában leakasztottam, és elrejtettem a gardróbba.

Öcsém a falnak támaszkodva próbálja lerúgni a cipőit. Elég szarul néz ki. Alkalmasint részeg, vagy borzasztóan másnapos. Az arca még sápadtabbnak tűnik a bevérzett szemeitől.

– Merre voltál?

– Fogalmam sincs.

– Nem lenne könnyebb, ha kikötnéd?

– Miért kell beleszólnod mindenbe?

Az egyik cipőt sikerül levennie, de a másikkal már nincs ereje tovább szenvedni. Bevonszolja magát a szobába, és becsapja az ajtót.

Újra a nappaliban ülök. A világfájdalmat hirdető egyhangú cikkeket olvasom, közben az öcsém szobájából tompán kiömlő zenét hallgatom.

Coldplay, elviselhetetlen muzsika. A CIA évek óta használja terroristák vallatásához. Én tíz perc után megtörnék és feladnám az egész családom.

Apám fél négy körül ér haza, a kutyáim hisztérikusan vinnyognak, ahogy meglátják. Mindig én etetem és sétáltatom őket, de hozzám feleannyira sem ragaszkodnak. Ilyen a kapcsolatunk. Tökéletesen elégedett vagyok vele.

Apám első dolga, hogy kibont egy újabb bort a féltve őrzött különlegességei közül. Ma egy tízéves merlot-ra esett a választása. Leül a tévé elé, és régi VHS-kazettákat néz a gyerekkorunkból.

- Öcséd hazajött? – kérdezi.
- Aha. Jó szarul nézett ki.
- A lényeg, hogy itthon van. Kérsz bort?
- Kösz, most nem.
- Xanaxot?
- Talán később. Lefekszem egy kicsit.

A plazmán most én vagyok, néhány éves lehetek, a nyaralónkban, a nagyapám mellett állok egy hatalmas ponttyal a kezemben, amit büszkén mutogatok a kamerának. Azt hajtogatom, hogy én

fogtam, pedig a közös horgászatok alkalmával
többnyire sört hordtam az öregnek, vagy a
nádasban játszottam.

A bevetetlen ágyon heverészek, régi
magazinokat lapozgatok, nem köt le egyik sem.
Ezután a közösségi oldalakra írt bölcsesleteket
olvasom, és a barátaim fényképeit nézegetem. Az
egyik exem pár sorban üzent a halott anyjának,
hogy nemsokára újra találkoznak, ettől görcsbe
rándul a gyomrom, és inkább megnézem, milyen
eseményekre hívtak meg. Többségük csoportos
öngyilkossággal végződő bulikba invitál.

KAPJA BE ISTEN, GYERE HALJ MEG
VELÜNK

INGYEN SÖR ÉS CIÁNKAPSZULA
HALÁLI BULI A MORRISONSBAN

Kiülök a teraszra, láncdohányzom, majd
kimegyek egy pohár narancsléért, aztán a
szomszéd macskáját nézem, megint átszökött, és

hipnotikus állapotban stíröli a medence felszínén
fuldokló szentjánosbogarat. Megpróbálom
magamhoz hívni, de rám sem pillant, egy gyors
mozdulattal kikapja a bogarat, és eltűnik a kerítés
mentén húzódó sövények közt. Amikor már
komolyan fontolóra veszem az egyik öngyilkos
partit, megcsörren a telefonom. Marci hív. Ha
valaki kérdezi, azt mondom, ő a legjobb barátom.
A bejelentés óta nem beszéltünk, azt mondta,
szeretne a családjával lenni és gondolkodni.
Térdre rogyva könyörögtem neki, hogy gondolja
át.

– Mi a helyzet? – szólok bele.

– Minden szar. Olyan a hangulat, mintha már
meg is haltunk volna.

– Itt sem különb.

– Emlékszel, mit kérdeztél azon az estén?

– Mire gondolsz?

– Megkérdezted, hogy lelépünk-e.

– Aha.

– Meggondoltam magam. Menjünk el.

– Hova?

– Nem tudom. Valamit csinálni akarok. Nem bírom ezt tovább.

Nem mondok semmit. Kisebb szünet után hozzáteszi:

– Örülök, hogy hívtál. Félóra múlva ott vagyok nálad.

Egyetlen hátizsákban elférnek a legfontosabb cuccaim. Kimegyek a szüleimhez, akik még mindig a tévé előtt ülnek.

– Lelépek – mondom.

Annyira egyszerre néznek rám, mintha csak egy jól komponált szappanopera jelenetében lennénk.

– Mármint elmegyek egy kis időre – javítom magam.

– Hova?

– Még nem tudom.

– De, ugye, hazajössz majd?

– Persze.

– Megígéred?

– Ühüm.

Öcsém bukkan fel a konyhából: – Áthozhatom a hangfalakat a szobádból?

– Persze.

Anyám felpattan, és erősen magához ölel.

Megcsapja az orromat kókuszos samponjának az illata, ami érdekes egyveleget alkot a dohányszagú bőrével. Csontos testének szorításában úgy érzem, bármikor összeroppanhat.

Apám még mindig csak bámul, mintha a sorozat írói nem osztottak volna rá szerepet.